

There are no translations available.

Мудра Г.І., Біленко Г.М.

Поети

с. Чкалове, Нікопольський р-он, Україна

[Якщо Вас зацікавила ця інформація і Ви бажаєте ознайомитися з нею детальніше, звертайтеся до нас](#) □□□□□□ □

Подвиг (вірші про війну)

Від автора

2005 рік - рік 60-ліття Великої Перемоги над фашизмом. Все далі і далі йдуть роки Великої Вітчизняної війни, все менше і менше залишається серед нас живих свідків тієї вікопомної битви за свободу і незалежність Батьківщини. Але народна пам'ять завжди повертатиме нові покоління до подвигу, здійсненого легендарними попередниками, які по праву увійшли до історії як покоління переможців.

Я - дочка солдата, який, як і мільйони його побратимів, не повернувся з війни додому, знайшовши свій останній притулок в одній з братських могил, що гіркою пам'яттю встали від Волги ка Берліна.

З душевним трепетом і глибокою пошаною відношуся до покоління нескорених.

Світлій пам'яті одного з синів славної когорти непереможних - лєнінградця Миколи Івановича Гарєвського, що віддав своє життя за свободу українського народу, - присвячую поему «Подвиг».

Микола Гарєвський був людиною незвичайною, всесторонньо розвиненою. У Ленінграді він закінчив два вузи - політехнічний інститут і військово-медичну академію. Вільно

володів декількома іноземними мовами, у тому числі і німецькою. Захоплювався музикою, альпінізмом, був прекрасним гірськолижником.

На війні - з перших її днів. Під натиском ворожих військ наша армія відступала. Поранених відправляли ешелонами на схід. У одному з таких ешелонів знаходився воєнлікар М.І. Гаревський. Під містом Ізяславом фашисти розбомбили санітарний потяг. У несвідомому стані молодого військового лікаря-хірурга німці узяли в полон. На допитах він видає себе за фольксдойче, тобто за особу німецького походження.

Фашисти повірили в це і призначили його головним лікарем Староконстантинівського табору радянських військовополонених. І, починаючи з цього моменту, М. Гаревський в лівні ворога розгортає підпільну діяльність, знаходить соратників, багатьом військовополоненим повертає життя і переправляє їх до партизанів.

Коли його перевели в Гріцевську лікарню, він в невеликому подільському селі зумів завести «дружбу» з керівництвом місцевого німецького гарнізону, і здобував цінні відомості про намічені військові операції проти партизан, про пересування військ на східний фронт, про масовий вивіз хліба і відправку радянської молоді до Німеччини. Всі ці дані передавав партизанам, а вони діяли відповідним чином.

У 1942 році Микола Гаревській сам очолив Гріцевську підпільну організацію, маючи тісний зв'язок з партизанським загonom ім. Котовського і його командиром Іваном Лановим, а також з комісаром Шепетівського партизанського з'єднання Іваном Кириловичем Русняком. Передавав їм боєприпаси, медикаменти, цінну інформацію.

Гаревському М.І. вдалося врятувати від угону до Німеччини більше 1 500 чоловік. Цілком здоровим хлопцям і дівчатам він «встановлював» діагноз: туберкульоз, хронічний бронхіт, виразкова хвороба, розумова неповноцінність і т.п.

Наближалось звільнення. Активізувалася боротьба підпільників і партизан.

Але знайшовся зрадник. Миколу Гаревського гестапівці прийшли заарештовувати вночі. Він припускав, що це може трапитися. У момент арешту не забув про умовний сигнал. Попросивши у фашистів дозволу востаннє зіграти на скрипці, він виконав полонез М. Огінського «Прощання з Батьківщиною». Це був знак зв'язковому, який знаходився в суміжній кімнаті з таємним виходом у сад.

У гестапівських застінках Микола Гаревській тримався мужньо, нікого не зрадив і загинув, як герой, прийнявши мученицьку смерть.

Багато підпільників, кого вдалося попередити, встигли піти. Але немало патріотів було заарештовано. Їх житло фашисти спалили, а їх самих разом з сім'ями розстріляли. Трупні скидали до великої ями. Для залякування жителів каральну акцію проводили у присутності зігнаних до ями людей.

Ніхто з підпільників-патріотів пощади не просив. Мужньо трималися і діти. Їх загинуло

того дня дванадцять. Пізніше, після війни, на встановленому дітям пам'ятнику були висічені слова:

«З дороги батьківською вони не зійшли
І прямо з дитинства в бессмерття зробили крок».

Зігнаний до місця розправи народ плакав, а на сході чулися гарматні залпи. Наближався фронт...

Про ці героїчні і трагічні події часів Великої Вітчизняної війни я дізналася з розповідей Ясенчука Івана Степановича, який в ті далекі часи, був підлітком, допомагав підпільникам збирати боєприпаси в місцях, де проходили бої. Одного разу він підірвався на міні. Врятував йому життя хірург Микола Гаревській. Після одужання Іван Ясенчук часто виконував доручення Миколи Івановича.

Пізніше Іван Степанович Ясенчук, працюючи в рідному Гріцеве вчителем, директором школи, багато що зробив, щоб пам'ять про сильних духом людей, про мужніх підпільників продовжувала жити.

Як естафету, я передаю цю пам'ять вам, дорогі читачі. Галина Мудра

Поезія

Мудра Г.

Подвиг

(Светлой памяти Гаревского Николая Ивановича посвящается)

Давным-давно закончилась война,
Но подвиг не забыт ваш, партизаны,
И до сих пор не заживают раны,
Не преданы забвенью имена...

Их тысячи и тысячи - героев -
Спят вечным сном под сенью тополей...
Жизнь отдали, чтоб мир наш был спокоен,
Чтоб матери растили сыновей...

* * *

Дверной засов заскрежетал и щелкнул,
И в камере застыла тишина...
Пытали долго... Николай не дрогнул...
Не проронил ни слова - как стена.

Превозмогая боль, он думал с грустью,

Что не вернется никогда к родным...
И сердце жгли ему не страх и трусость -
Он сожалел, что гибнет молодым...

Любил, трудился, постигал науки...
Во многом он стремился преуспеть...
Но суждено, пройдя сквозь ада муки,
В гестаповских застенках умереть...

Пылало изувеченное тело...
От слабости кружилась голова...
А в памяти всплывало все, что сделал
За время, что в подполье воевал.

Спасенья нет... Но нужно быть спокойным...
Ему ведь многих удалось спасти...
Они дорогою борьбы идут достойно,
Чтоб Родине свободу принести.

Ведь сколько их! - в подполье, в партизанах.
Ни жизни не щадя своей, ни сил,
Сражаются против гостей незваных,
Чтобы народ советский вольно жил.

* * *

Теснились мысли длинной чередой
И возвращались к прожитым годам...
...Бал выпускной. И утро над Невой...
И нет преград возвышенным мечтам...

Мечтал он видеть Родину могучей,
Чтобы никто грозить ей не посмел...
А молодой энергии кипучей
Так много было для прекрасных дел!

Учился увлеченно в институте,
Влекли его и музыка, и спорт...
Он попусту не тратил ни минуты
И каждым достижением был горд.

Знал иностранных языков немало,
Немецким в совершенстве овладел...
И это позже роль свою сыграло,
Сгодились все, что знал он и умел...

...А в мире с каждым годом все тревожней:

Фашисты рвутся к власти, как напасть.

И в этой обстановке очень сложной,

Наверное, войны не миновать...

Когда грозой время задышало -

Жизнь в одночасье круто изменил:

Сведущим только в технике быть - мало!

И медицину он постичь решил...

* * *

...Война ворвалась в край родной коварно,

Сломал мгновенно мирной жизни ход.

За Родину свою на бой кровавый,

На бой священный поднялся народ!

В круговороте горьких испытаний

Внезапно разразившейся войны

Шел Николай дорогою страданий...

С той самой первой огненной волны...

Стоял часами в операционной,

И день, и ночь слились в один поток...

А от границы фронтовая зона

Все дальше уходила на восток... . Бои... И смерть... И горечь отступлений...

И не хватает в госпитале мест...

И тысячи покинутых селений,

Где оставляли цвет земли - невест...

И матери, и старики, и дети

Печальными глазами смотрят вслед:

Ведь горше боли нет на белом свете,

Чем боль, когда надежды уже нет...

* * *

Путь на восток. И поезд санитарный

Сопровождает фронтовой хирург.

И вдруг- налет! Огонь! И дым угарный.

И попадает врач в смертельный круг...

Взрывались бомбы. И земля стонала,

На клочья мелкие дробил ее фугас...

И в диком танце всюду смерть плясала -

Тот миг перед глазами и сейчас...

Смешалось все: вагоны, рельсы, люди.
Куда ни глянь - искромсаны тела.
Казалось, аду и конца не будет.
Тоска без меры за душу взяла...

И тут-удар! В глазах все потемнело...
Последнее, что видел - смерч огня.
И сила мощная его пленила тело,
Глухой волной куда-то унося...

Упал хирург... Кровь на виске алела...
Разверзлась вдруг пугающая даль...
Казалось, смерть крылом своим задела:
Он неподвижно на земле лежал...

* * *

...Фашист коснулся дулом автомата,
И Николай глаза чуть-чуть открыл...
Над ним стояли два чужих солдата,
Один другому что-то говорил.

И вновь - провал. Все пеленой покрылось...
Куда-то падал... в темень уходил...
Когда же, наконец, вновь прояснилось,
Увидел снова рядом двух верзил.

На русском ломаном к нему заговорили,
Но на немецком прозвучал ответ...
Фашистов это очень удивило:
Был неожиданным такой момент.

Заинтересовались: что за птица?
Кто и откуда этот человек?
Допросов и расспросов - вереницы...
Он отвечал, не поднимая век.

О! как же вражья свора ненавистна!
И хоть в глазах от слабости - туман,
Заметить могут ненависть фашисты,
А нужно, чтоб поверили в обман...

В кулак собравши мужество и волю,
Себя он за «фольксдойче» выдает...
Он должен выжить... даже и в неволе!
А выжив - много пользы принесет...

* * *

...Сумел войти в доверие к пришельцам,
Но держит тайно на уме свое...
Он поднесет сюрпризы еще немцам:
Налито болью сердце до краев.

Не будь войны, мог жизнью наслаждаться,
Вдыхать родных просторов аромат,
С родными никогда не разлучаться
И быть счастливым много лет подряд...

Теперь везде - лишь пепел и руины.
Нес горькие лишения народ:
Не знал повадок более звериных,
Чем у орды, где властвовал урод...

...И Николай дела свои решает...
Расположив к себе умело власть,
Врач многих пленных в лагере спасает,
С подпольем он налаживает связь...

Ведется поиск и зимой, и летом
Необходимых для борьбы вещей:
Оружия, еды, медикаментов...
Спланировано все до мелочей.

Заброшенная мельница. Ночами
Приемник открывает в мир окно:
Листовки выпускаются борцами
С последних сводок Совинформбюро.

Секретных данных добыто немало -
Их партизанам врач передает.
Покою недругам теперь совсем не стало
С врагом расплаты наступил черед.

Уже с востока чаще и сильнее
Был слышен гром победных канонад.
И люди становились все смелее:
Освобождение - превыше всех наград...

Взлетают в воздух склады, эшелоны,
Везде таится гибель для врага...
Народной мести ширятся кордоны,
И реки гнева топят берега.

Фашисты сбились с ног... Как звери, рыщут:
Кто оstarбайтеров посмел освободить?
И кто листовки клеил, тоже ищут...
Кто ночью связь сумел им повредить?..

А сколько хлеба не смогли отправить?
Ведь партизаны знают каждый шаг...
Не могут это так враги оставить -
За информацию сулит награду враг...

* * *

К предателям - презрение повсюду,
Но не сужается, однако, мрази круг...
И здесь нашелся и донес иуда:
Руководит подпольем врач-хирург...

Знал Николай врага повадки волчьи -
И осторожность соблюдал во всем.
Когда пришли гестаповцы в дом ночью,
То понял он - предусмотрел не все...

Предательство!.. Разгром грозит подполью...
И должен он товарищей спасать...
Свою последнюю исполнить просит волю -
И скрипку в руки взял он, чтоб сыграть.

И полонез Огинского заплакал:
Прощался Николай с родной землей...
Мелодия связному была знаком -
Так многих заслони́л хирург собой...

В соседней комнате связной все слышал -
И тайный выход вывел его в сад.
Посты минуя, осторожно вышел -
Сигнал тревоги передать в отряд...

* * *

...Когда устало вечер опустился,
И появилась между звезд луна,
Измученный, на краткий миг забылся -
На зыбком гребне понесла волна...

Открылся Николаю мир прелестный:
Под северным сиянием - Нева...

И дремлет город у реки чудесный,
Весь облачен в ограды-кружева...

Сады и парки, стройные бульвары...
Какое совершенство красоты!
Музеи и дворцы, мосты, каналы -
Живое воплощение мечты...

И пленник от забвения очнулся,
Горело тело, было не до сна...
К родному краю мыслями тянулся,
Звенела в них печальная струна...

... Мой Ленинград, далекий и любимый,
Здесь детство беззаботное прошло...
На белом свете ты - неповторимый...
Тут счастье наше с Кирой расцвело.

Не сдался ты, родной!.. В осаде вражьей
Непокоренной крепостью стоял,
И воином себя считал там каждый...
Никто в победу веры не терял...

О Родина, земля моя родная,
Не вырваться из ада мне никак...
Но, от руки фашиста умирая,
Я не сдаюсь, хоть свирепеет враг...

Родные вы мои - отец и мама,
Услышите сына-сердцем рвусь я к вам...
Простите, что навек прощаюсь с вами,
Что не собратья больше вместе нам...

Спасибо вам, что жизнь мне подарили,
Что я увидел, как прекрасен мир.
Но вы меня и для того растили,
Чтобы я вас в час трудный защитил.

И в грозный час я не сверну с дороги,
Пройду по ней, как суждено судьбой,
До самого последнего порога,
Начертанного подлою войной.

И пусть сердца испытывают гордость,
Пусть слезы свет не застят никогда:
В последний жизни миг держусь я твердо,

Так, как учили вы меня всегда...

Любимая, я вспоминаю время,
Когда любовь скрепила наш союз...
И мы несли счастливой жизни бремя,
Был в радость нам тот плен любовных уз...

Большое счастье ты мне подарила,
Родная и далекая жена...
Мне силы придает твой образ милый,
Здесь, вдалеке, где злобствует война...

За малышами, за тобой скучаю,
Люблю безмерно... Вами так горжусь...
И верю, Кира, ты простишь - я знаю -
За то, что к вам уж больше не вернусь...

* * *

...Когда рассвет забрезжил над землей,
Мученья новые опять ждали врача...
Но, вынося все пытки над собою,
Он, стиснув зубы, продолжал молчать.

Не помогли побои и посулы -
Не предал из подполья никого...
Фашисты Николая не согнули
И не сломили стойкости его...

Сдирали кожу и ломали кости...
Испытывали пленника огнем...
Но он молчал!.. И палачи от злости
Лишили глаз его в неистовстве своем...

Пронзила боль, огнем сжигая тело...
Ни звука и теперь не проронил!..
Лишь взгляд его очей - прямой и смелый -
Фашистских палачей уж не бесил...

Но издевательств извергам все мало...
Одежду в камере с него сорвали всю,
И в тот же миг, как выстрел, прозвучала
Команда «Фас!» породистому псу...

Овчарки он не видел - ослепленный...
Рванулась к горлу, яростно хрипя...

Кльки по телу полоснули болью...
А дальше... Он не чувствовал себя...

Спасавший жизни - принял смерть от зверя,
От потерявших облик свой людей...
И понесла Земля в тот миг потерю:
Погиб один из лучших сыновей...

Мечтал он жить и радоваться жизни,
Но преградило путь ему зверье...
Жизнь отдавая на алтарь Отчизны,
Он восходил в бессмертие свое...

* * *

Давным-давно закончилась война,
Но подвиг не забыт ваш, партизаны,
И до сих пор не заживают раны,
Не преданы забвенью имена...

Их тысячи и тысячи - героев -
Спят вечным сном под сенью тополей...
Жизнь отдали, чтоб мир наш был спокоен,
Чтоб матери растили сыновей...

Біленко Г.

Опалена Юність

Замітають вітри ті дороги, де юність ходила, -
Їй нема вороття: не пускають буремні роки...
У далекій імлі білосніжні не мріють вітрила,
Не приходять у сни легкокрилі човни-байдаки...

Там гриміла війна і дрижала земля під ногами,
Розривалося небо і вили свинцеві дощі -
То Вітчизна моя піднялася на бій з ворогами
І, стікаючи кров'ю, боролася вдень і вночі.

Опалила війна світлу молодість в жерлі вулкана,
Та надія на краще в серцях непогасно жила...
В сорок п'ятім прийшла Перемога така довгождана,
Аби поросьть нова знов до сонця з руїн проросла.

В повоєнні роки працювали і вчилися наукам.
Будували дороги і сіяли хліб на полях.
І щоб краще жилося прийдешнім і дітям, і внукам,

Великої Вітчизняної війни
Григорія Олексійовича Величка.

Все... Скінчився на смерть мораторій -
Ветерани не вічно живуть, -
От і вирушив дядько Григорій
У свою найостаннішу путь...

Витирають сльозу онучата.
І несуть попереду труни
Молоденькі, вродливі дівчата
Потьмянілі його ордени...

Не розкаже вже дядько ніколи,
Як на Курській дузі воював.
Як горіли лікарні і школи,
Як не раз у боях помирав...

Не розкаже, як рани боліли,
Що придбав на дорогах війни.
Лиш від горя зовсім потемніли
Свідки слави його - ордени...

Спить мій дядько спокійно і тихо:
Недарма він на світі прожив -
Стільки витерпів горя і лиха,
Що спочинок в Раю заслужив...

От і все... Це остання дорога...
І немає у тому вини,
Що залишив нащадкам на спогад
Не калитку - святі ордени...

□□□□□□□□□□□□□□□□ □ □ □□□□ **Вам не буде прощення**
□□□□□ □ □ □ □ («Історикам»-фальсифікаторам)

Зупиніться - то пам'ять. Її оскверняти не треба.
Наче міна піхотна - ножищами не наступіть.
Бо у відповідь вибухне так, що засвітиться небо:
Світла пам'ять ніколи зневаги й брехні не терпить...

Вам не буде прощення за дику, цинічну наругу,
Бо повстануть полегли з могил, із боліт і води
І мовчазно ітимуть, зникаючи десь аж за пругом,
На устах залишаючи докір німий назавжди.

Не принижуйте доблесть і славу звитяжця-народу:
То не ви заступили Вітчизну від пекла війни,
А мільйони солдат, що ніколи не вернуть з походу,
Бо життя віддали, аби вільно росли їх сини.

Вам прощення нема від прийдешніх і нині живущих,
Від полеглих солдат і живих ветеранів війни:
Їхній подвиг, як стяг, він у наших серцях невмирущий -
Боронили від рабства свою Батьківщину вони...

Зупиніться - то пам'ять. Її оскверняти не треба.
Наче міна піхотна - ножищами не наступіть,
Бо у відповідь вибухне так, що засвітиться небо:
Світла пам'ять ніколи зневаги й брехні не терпить...

□□□□□□□□□□□□□□□□ **Дві рідні мови**

Є в мене дві такі співучі мови...
Я їх пізнав у маминих піснях
Іще тоді, як ми свої корови
Впрягали в плуг й орали битий шлях.

Той шлях - то поле, танками забите,
Затоптане ще й тисячами ніг...
І спалене... Згоріло наше жито -
Вогнем останній захлинався стіг...
Орали ми, а жито догоряло,
На заході десь глухо фронт гримів...
І тихо мама пісню заспівала,
Як Дорошенко в бій козацтво вів.

Співала мама... Яром-долиною
Ішли на бій безстрашні козаки,
І бачив я, як бились з татарвою...
Дзвеніла криця, блискали клинки...

Співала мама, йдучи борозною...
И піднімалась вся страна на бой
С фашистской силой, темною и злою,
С проклятой, ненавистною ордой...

Її пісні у серці залишились.
Російські чи вкраїнські - все одно.
Дві рідні мови з ворогами бились,
Як ми орали й сіяли зерно...

Зерно зійшло, зазеленіла нива,
Налився колос - тонко задзвенів...
Дві рідні мови, ніжні і красиві,
В своєму серці я навік лишив...

Звитяга

Насувала орда. Хижа «мессери» в небі ревіли,
І від гуркоту танків дрижали дороги й мости...
Окопались фронти, захищаючи правее діло,
І - ні кроку назад, бо назад уже нікуди йти.

Працювали штаби - плани наступу вже готували.
Залишалася Ставка Верховного там, у Москві.
І несли рапорти від втоми бліді генерали...
І фортецею мужньо стояв Ленінград на Неві...

У далекім тилу перемогу невтомно кували:
У Челябінську - танки, в Ташкенті - стрімкі літаки.
У цехах, як в бою, кругову оборону тримали -
Працювали на фронт навіть підлітки і старики...

На шляху до столиці безстрашні панфіловці стали,
Наче грізна стіна, ополчилась до бою Москва -
До останнього подиху землю свою захищали:
- Не відступим ні кроку! - над боєм гриміли слова....
Там, за ними, Москва - незгасаюча, світла надія,
Звідти вдарять «Катюші» вулканами сталі й вогню...
Загримить Сталінград, грізним велетом встане Росія
І на Курській дузі переплавить фашистську броню.

І покотить у прірву всю нечисть, неначе лавина, -
Порятує Європу від рабства, неволі й петлі -
То звитяга і мужність народу моєї країни
Людству щастя, і спокій, і мир принесуть на землі!

Ні, не забуті ваші імена!

Уже давно закінчилась війна,
Та ще ятряться спогади, як рани...
Ваш не померкне подвиг, партизани...
І не забуті ваші імена...

Стояли на невидимих фронтах,

Вітчизни захищаючи свободу.
За долю українського народу
Життя не шкодували у боях.

Фашистські підривалися склади,
Із рейок сходили ворожі ешелони -
То партизанські діяли загони,
Боронячи Вітчизну від біди.

Пізнали вашу силу вороги:
У них земля горіла під ногами...
Квитались партизани з ворогами -
Ніхто не знав такої ще снаги.

Терзали вас запроданці колись -
ОУН-УПА - ганьба для України -
Із засідок стріляли вам у спину...
Тепер вони в герої потяглись.

Віками пам'ятатиме народ,
Що в них по лікті руки в братній крові...
Не діждуться народної любові,
Адже служили псами у заброд...

...Уже давно закінчилась війна,
Та ще ятратяться спогади, як рани...
Живе в серцях ваш подвиг, партизани...
І не забуті ваші імена!..

□□□□□□□□□□□□□□□□ □ □ **Так є і буде...**

Червнева ніч... А небо!.. Наче килим,
Оздоблений мільярдами зірок...
Старезних верб опущені вітрила,
І сріблом зір прикрашений ставок...

А над водою музика лунає -
То відзначає молодь «випускні»...
Щасливі, юні... Ще ніхто не знає,
Які страшні судилися їм дні...

Усе це є. Усе було і буде,
Аж поки світ існує для людей...
Та виплодяться божевільні люди
І божевільних носії ідей.

*Тоді розірве тишу на світанку
Вогонь гармат і гуркіт літаків,
І тисячі зміїно-сірих танків,
Посунуть вглиб нескорених країв.*

*І зазвучить чужа гортанна мова...
І пройдуть орди вояків СС...
Проллються ріки праведної крові,
І спалахнуть пожежі до небес...*

*І буде бій чотири довгих роки...
Стіною там стоятиме народ...
І вистоїть!.. А потім - крок за кроком -
І день, і ніч тіснитиме заброд.*

*Як хробака, розтопче хижу зграю,
Як звіра в лігво знову зажене.
І там доб'є... Над світом пролунає
Клич перемоги, й морок промине..*

*...І новий день. І небо, наче килим
Цвіте салют гірляндами зірок...
І майорять розгорнуті вітрила,
І знову тихо плещеться ставок.*

*Над краєм пісня крила розгортає -
День Перемоги, славний ювілей.
Так є і буде... без кінця і краю,
Аж поки світ існує для людей...*

15.03.2005 р.   **Джерела:** Мудрая Г.И., Біленко Г.М. Подвиг. Поэзия. - Никополь,
2005. - 28 с.   . . . **Переклад в електронний вигляд:**
Бутенко О.П.

На нашому сайті Ви можете дізнатися більше про Велику Вітчизняну війну:

- [9 травня - День визволення від німецько-фашистських загарбників](#)

На нашому сайті Ви маєте змогу ознайомитися з творами письменників та поетів Нікопольщини:

- [Нікополь літературний](#)

[У разі використання матеріалів цього сайту активне посилання на сайт обов'язкове](#)